

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

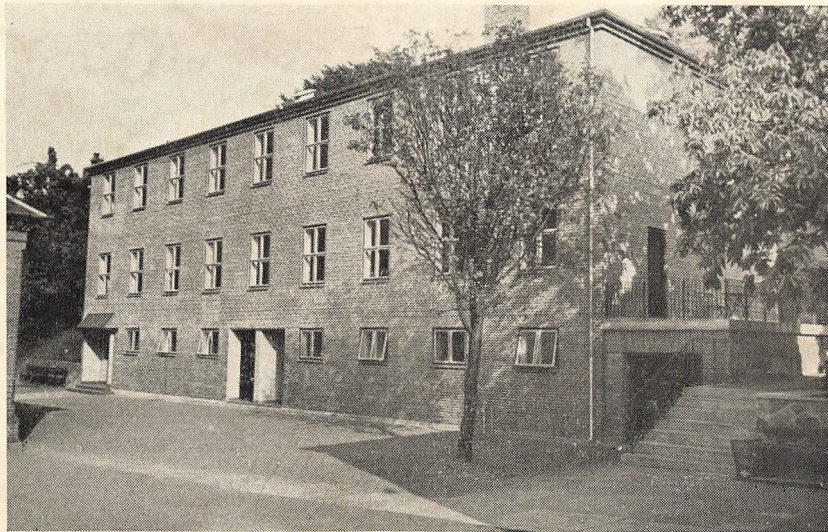
Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Skolegården

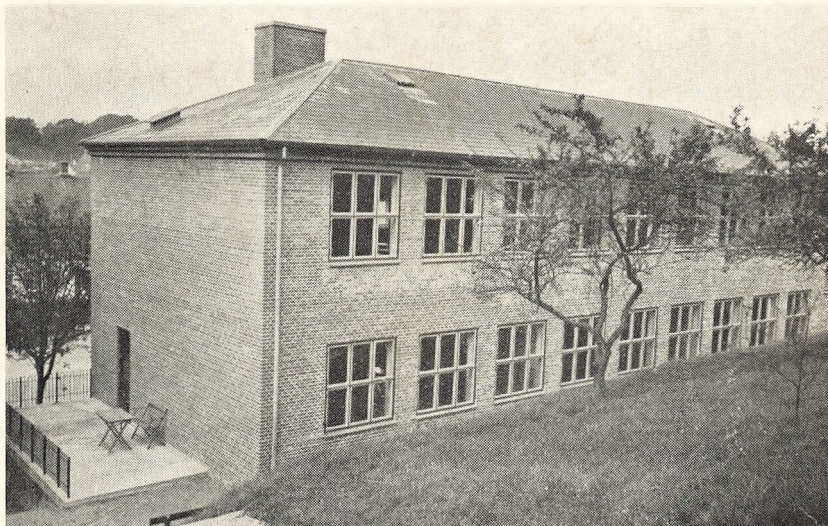
5

ODDER PRIVATE REALSKOLE

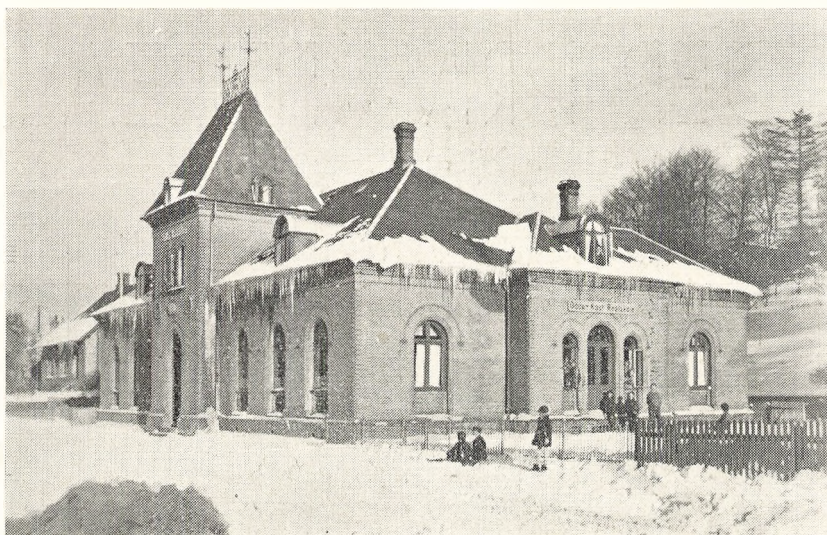

Nye bygning fra gårdspladsen

12. SEPTEMBER 1954

Nye bygning fra havesiden

Skolen 1928

Se, nu stiger solen af havets skød,
luft og bølge bluser i brand, i glød;
hvilken salig jubel, skønt alt er tyst,
medens lyset lander på verdens kyst.

Jeg vil ånde luften i fulde drag,
syngte Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

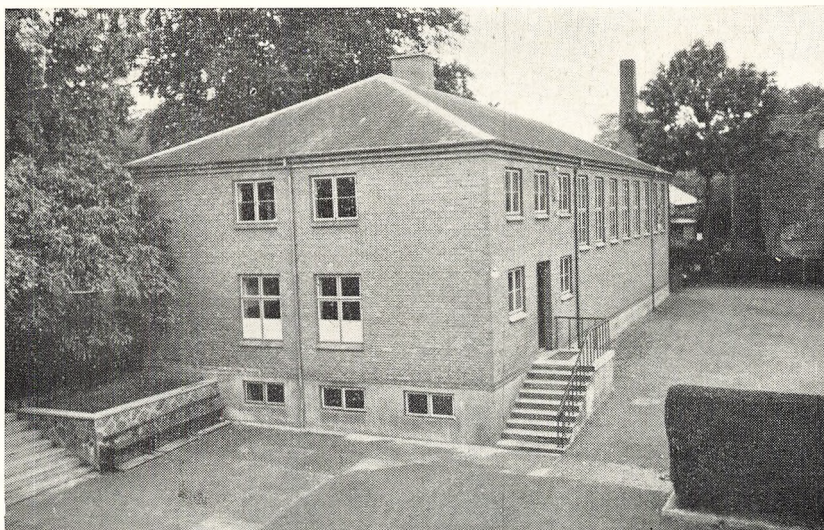
Takke ham, som gav mig, når sol står op,
selv at føle morgen i sjæl og krop,
at al mørkhed svinder og sjæle-ve,
blot jeg trygt vil sige: Din vilje ske!

O, at jeg tør favne dig, skære dag,
kalde dig med navne, min sjæls behag,
alle gode navne, som bedst jeg ved:
moder, søster, elskte: min kærlighed!

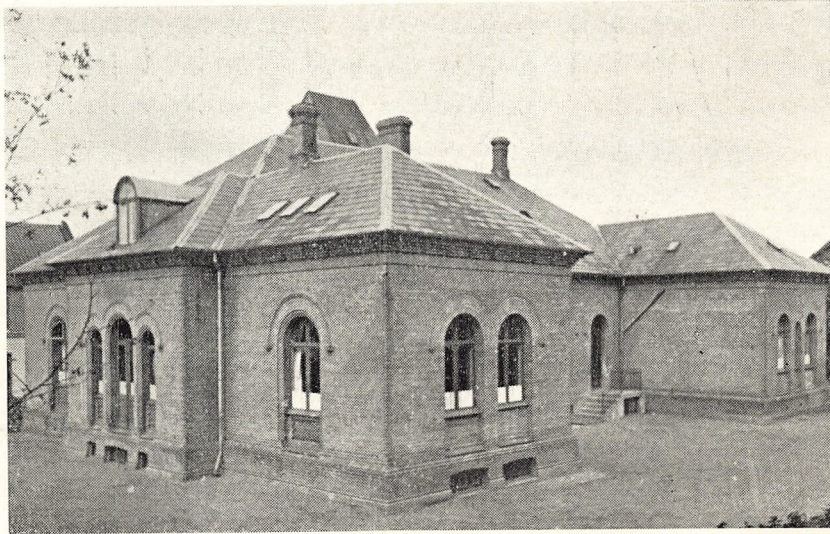
Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
lad mig ikkun stævne imod min grav:
livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

Se, nu stiger solen af hav påny,
alle dødens skygger for evig fly!
o, for sejers-jubel, for salig lyst:
lyset stander stille på livets kyst!

Jakob Knudsen.

Gymnastiksalen 1936

Hovedbygningen

Vort hjem, du danske jord,
 hvor bondebrødet trofast gror;
 du digre muld,
 så evnefuld,
 så yppig til at yde!
 Det kimer i din agers korn,
 konkylie-horn
 om dine kyster lyde. —
 Vi bærer dig i lyst og nød;
 vi ærer dig i liv og død;
 vi kommer, når du kalder,
 og knæler i dit skød!

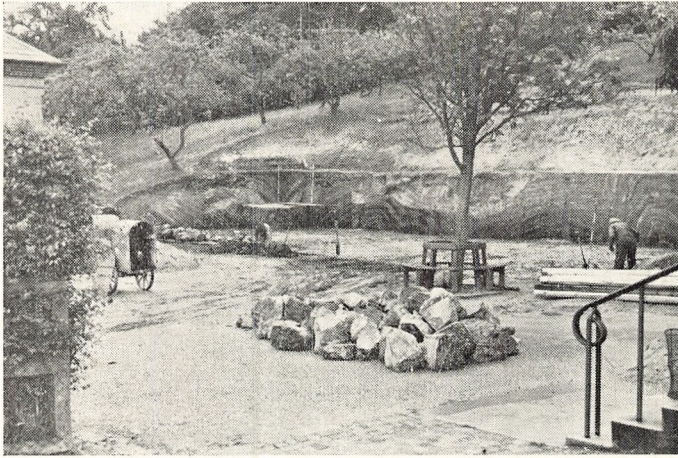
Vort hjem, du danske jord,
 hvor lunets lyse sønner bor;
 dugsvangre dal
 med stridig ahl
 og hvide klitters øde!
 Det dufter i dit tungemål,
 en blomsterskål
 af rug og kløver røde. —
 Vi favner dig, i angst og fryd;
 vi savner dig, i nord og syd;
 vi harmes, når vi hører
 din stumme klagelyd!

Vort hjem, du danske jord,
 der håbsom grøn af havet gror;
 gavmilde muld
 med mindeguld,
 der klinger under ploven!
 Din himmel hæver højt sit tag,
 i bløde drag
 langs fjorden blåner skoven. —
 Vi værger dig, i armøds kår;
 vi sværger dig, ihvor vi går,
 at trænges, hvis du trues,
 til værn omkring din vår!

L. C. Nielsen.

Der ringes ind

På det jævne, på det jævne!
 — ikke i det himmelblå! —
 Der har livet sat dig stævne,
 der skal du din prøve stå!
 Alt, hvad herligt du kan nævne,
 alt, hvad højt din sjæl kan nå,
 skal hernede på det jævne
 fast sin rod i livet slå.

Komme ned, se, det er tingen!
 dale glad som fugl fra sky,
 når med sang den sænker vingen,
 — ikke falde tung som bly!
 Komme ned og slutte ringen;
 være glad i kvæld og gry,
 elske verden, hade ingen,
 føle sig som født på ny!

I det høje! I det høje!
 Lyder det dig mere smukt?
 Funkler sværmerisk dit øje?
 Finder verden stolt din flugt?
 Vil du ej dit hoved bøje
 under livets strenge tugt?
 Vil du ikke marken pløje,
 før du høster markens frugt?

Ak, den kunst er tung at lære,
 dyrkes kun af såre få
 den uendelige svære,
 den: på jorden fast at stå,
 den: sin himmel med at bære
 overalt i hjertets vrå;
 den: sin skaber glad at ære
 i det store, i det små!

På det jævne skal du bygge,
 på det jævne skal du bo!
 Ej som krøbling, ej på krykke,
 ej med dyrets dorse ro!
 Med dit savn og med din lykke,
 med dit håb og med din tro
 skal du på det jævne bygge
 op til stjernerne en bro!

På det jævne! På det jævne!
 Altid i min sjæl det klang,
 når med fantasiens evne
 kækt jeg mig fra jorden svang.
 Alt det andet vil sig hævne,
 er kun splid og undergang.
 — På det jævne! På det jævne!
 Det er livets sejrssang!

H. V. Kaalund.

